

Helder en betrokken verhaal over het goede doel

foto Anna van Kooij

theater hulp

Door Anoeke Nuyens/Frascati
Producties Gezien 16/5 Waar
Frascati Te zien 20-25/5, aldaar

SANDER JANSSENS

Ze brengt een kubieke meter archief het podium op: stapels kartonnen mappen, oude ordners en vergeelde kaarten. Anoeke Nuyens (31) is theatermaker en journalist. En bovendien sinds kort directeur van stichting Auxilium, die zich richt op kleinschalige hulpverleningsprojecten in Afrika. Ze erfde dat goede doel - er gaat een half miljoen euro in om - onlangs van haar oudtante.

In de voorstelling Hulp vertelt Nuyens open en transparant haar verhaal. Op de achtergrond worden videobeelden van mensen uit Kenia geprojecteerd - die ons rustig en afwachtend aankijken. Ze zijn afhankelijk van onze hulp en juist dat wil Nuyens doorbreken.

Ze vertelt hoe bij het doornemen van alle correspondentie een gevoel van cynisme kwam opzetten. Het fonds opereert niet vanuit een groter plaatje of een langetermijnvisie, maar lijkt willekeurig en gevoelsmatig mensen en projecten te ondersteunen. In haar zoektocht naar planmatigere en constructievere hulp gaat ze kijken bij een van de grootste projecten van de stichting: een streekziekenhuisje in Kenia. Bij aankomst blijkt het ziekenhuis in perfecte staat te zijn - alleen zijn alle bedden leeg, de dorpelingen

weigeren er te komen.

Nuyens is zeer geëngageerd en weet abstracte problematiek over ontwikkelingshulp in concrete, heldere voorbeelden te vangen. Haar verhaal wordt op zijn sterkst wanneer het persoonlijk wordt: als ze tegenover een klein meisje met een ontstoken oog staat die zonder hulp van de stichting binnenkort blind zal worden. Dan wordt de berekenende Nuyens aan het wankelen gebracht - en wordt de complexiteit van de materie pijnlijk invoelbaar.

Want de ontwikkelingssamenwerking vanuit de overheid dreigt op termijn te verdwijnen en mensen zijn steeds minder geneigd zich te richten tot de grotere hulporganisaties, waar zo veel 'aan de strijkstok blijft hangen'. Maar Nuyens laat zien dat ook kleinschalige, barmhartige hulpprojecten gemeenschappen kunnen ontwrichten en soms meer kwaad dan goed doen. Maar je moet toch iets, met je stichting en je half miljoen?

Haar verhaal is interessant en actueel, en Nuyens is rasverteller: aanstekelijk, intelligent en op haar gemak. Soms heeft de voorstelling iets te veel het gehalte van een spreekbeurt en mist hij theatraaliteit. Maar daar staat tegenover dat ze haar verhaal nauwkeurig en gedetailleerd vertelt; een journalistiek theaterproject, zoals ze het zelf heeft gedoopt.

Nuyens is een betrokken theatermaker die haar zoektocht naar medemenselijkheid in een helder verhaal heeft weten te gieten en bovendien haar publiek niet van zijn verantwoordelijkheden kwijt. Ze maakte een even prettige als verontrustende voorstelling, die schrijnend duidelijk maakt dat soms elke keuze de verkeerde is. En wat moet je dan?

Nuyens' vragen zijn nog niet beantwoord en haar frustratie is nog niet bekoeld. Als het aan haar

ligt, komt er nog een vervolg op deze voorstelling. En dat is te hopen.